

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **V. L. D.**, zastoupeného Mgr. Tomášem Verčimákem, advokátem se sídlem 28. října 1001/3, Praha, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 27. 6. 2019, č. j. MV-78840-4/SO-2019, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 7. 2020, č. j. 57 A 130/2019 – 57,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 5. 4. 2019, č. j. OAM-28957-14/DP-2018, byla zamítnuta žádost žalobce ze dne 19. 9. 2018 o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky podle § 44a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to s odkazem na § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. a) a § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že pro vyhovění jeho žádosti existuje „jiná závažná překážka“ pobytu na území České republiky, neboť žalobce vykonával závislou činnost formou nelegální práce.

[2] Dle zjištění správního orgánu I. stupně umožnila společnost BONTU Invest s.r.o. žalobci výkon nelegální práce, neboť ten jakožto osoba samostatně výdělečně činná, vykonával pro tuto společnost činnost ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti, jménem zaměstnavatele a dle jeho pokynů. Žalobci již byla s ohledem na výkon nelegální práce zamítnuta jeho žádost o vydání povolení k trvalému pobytu rozhodnutím ze dne 20. 4. 2018, č. j. OAM-1358-11/TP-2018.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvoláním, které žalovaná v záhlaví specifikovaným rozhodnutím zamítla a shora označené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Žalovaná ve shodě se správním orgánem I. stupně dospěla k závěru, že činnost vykonávanou žalobcem nelze považovat za nezávislou výdělečnou činnost, která by byla vykonávaná vlastním jménem, na vlastní účet a odpovědnost žalobce, ale naopak ji lze považovat za práci závislou. Z protokolu Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj ze dne 20. 6. 2018 a z protokolu o výslechu stěžovatele ze dne 17. 8. 2017 v rámci řízení vedeného pod č. j. OAM-8392/TP-2017 vyplynulo, že žalobce vykonával tuto práci pro společnost Gemtek.CZ, s.r.o. prostřednictvím společnosti BONTU Invest s.r.o., bylo mu určováno co, kdy a jak má dělat, jeho pracovní doba byla pevně stanovena a příchod a odchod z pracoviště se zaznamenával prostřednictvím otisku prstu. Na pracovišti mu byl zapůjčen pracovní oděv, obuv a nástroje, mistr mu nejdříve vysvětlil, co a jak má dělat, přinesl mu na pracoviště součástky, kontroloval a počítal hotové kusy. Žalobce zároveň nevěděl, kolik mu za jeden kus platí; uvedené vyřizovala společnost Gemtek CZ, s.r.o. se společností BONTU Invest s.r.o. Žalobce svoji nepřítomnost na pracovišti musel předem nahlásit svým mistrům. Žalovaná ve shodě se správním orgánem I. stupně tuto činnost nepovažovala za samostatnou výdělečnou činnost a to i přes pokus o její formalizaci prostřednictvím uzavřených smluv o dílo. Ztotožnila se přitom i s posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce; byť uznala, že se jedná o zásah do rodinného života, uzavřela, že se jedná o zásah přiměřený důvodům rozhodnutí o zamítnutí žádosti, neboť žalobce od roku 2010 obchází právní předpisy České republiky.

[4] Žalobu proti rozhodnutí žalované Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Krajský soud se nejprve neztotožnil s námitkami žalobce o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované. Dle jeho názoru se žalovaná s námitkami žalobce řádně vypořádala. Zabývala se také otázkou, zda byl dostatečně zjištěn skutkový stav, zejména obsahem výpovědi žalobce a protokolu Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj ze dne 20. 6. 2018, jakož i skutečnostmi, na které odkazoval žalobce a jež se týkaly například zápisu žalobce v živnostenském rejstříku. Žalovaná se dle názoru krajského soudu rovněž řádně vypořádala s otázkami *„výkonu závislé práce“* a *„přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce“*.

[5] K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu krajský soud uvedl, že dle jeho názoru byl zjištěn dostatečně a poskytuje oporu pro závěr správních orgánů o dlouhodobém výkonu závislé práce žalobcem namísto povoleného pobytu za účelem podnikání. Konkrétně podle krajského soudu „[s]*právní orgány nijak nepochybily, když vycházely z výpovědi žalobce a protokolu Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj ze dne 20. 6. 2018. Výpověď žalobce je pro správní orgán bezprostředním zdrojem informací. Bylo zcela na žalobci, jakou skutkovou verzi reality správním orgánům předestře. Skutečnosti, které*

žalobce uvedl, však nesvědčí pro výkon podnikání, nýbrž zcela v souladu se závěry Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj pro „výkon závislé práce“.

[6] Co se týče žalobcem namítaného nesprávného vyhodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, krajský soud uvedl, že vytvoření *„dočasných vazeb“* žalobce na území České republiky nemůže být samo o sobě důvodem pro to, aby jeho pobytový status na území České republiky trval, a nelze v nich spatřovat mimořádnou okolnost, pro kterou by bylo nutné považovat rozhodnutí žalované za nepřiměřené. Pokud tedy byl žalobci a jeho rodině přiznán pobytový status, je dle krajského soudu logické, že změní-li se situace, pobytový status žalobci prodloužen nebude a rodina se vrátí zpět do své vlasti.

[7] Včasnou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku krajského soudu. Stěžovatel v kasační stížnosti nepodřadil důvody kasační stížnosti k jednotlivým zákonným ustanovením, učinil tak až v doplnění kasační stížnosti, kde uvedl důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nutnost podřadit kasační námitky pod jednotlivé kasační důvody ovšem není pro projednání kasační stížnosti nezbytná (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003-50).

[8] V kasační stížnosti stěžovatel tvrdil, že v řízení byl nedostatečně zjištěn skutkový stav. Dle svých slov navrhoval důkazy o aktuálním stavu své výdělečné činnosti, které měly prokázat, že podniká v oblasti kosmetických služeb – manikúra a nasazování a úprava gelových nehtů. Tím se snažil přesvědčit soud o tom, že již nepracuje způsobem, kterým pracoval v době provedené kontroly a napravil stav, který mu byl vytýkán. Stěžovatel v uvedeném spatřuje nezákonnost rozhodnutí, neboť krajský soud se dle jeho názoru nevypořádal s námitkami uvedenými v závěrečném návrhu, které odkazovaly i na neprovedené a zamítnuté důkazy a faktickou situaci stěžovatele. Uvedeným se stěžovatel *de facto* domáhal, aby krajský soud překročil meze svého přezkumu a přihlédl k jím tvrzenému aktuálnímu skutkovému stavu. Stěžovatel dále zrekapituloval skutkový stav, který popsal již v žalobě, a setrval na svých tvrzeních, že se nejedná o nelegální práci. Zopakoval, že je podnikatelem a byl mu vystaven živnostenský list. Plní jak své daňové povinnosti, tak povinnosti vůči příslušné okresní správě sociálního zabezpečení a zdravotní pojišťovně. Nadto zde má rodinu a nezletilé dítě, které navštěvuje základní školu. Případné zamítnutí kasační stížnosti by pro stěžovatele mělo dle jeho slov mimořádně závažný následek v podobě povinnosti opustit Českou republiku s důsledkem odloučení od rodiny a bylo by tak nepřiměřenou sankcí za to, že se zde snažil nalézt uplatnění. Stěžovatel v doplnění kasační stížnosti následně argumentoval, že krajský soud v napadeném rozsudku nedostatečným způsobem odůvodnil odmítnutí důkazních návrhů. Taktéž soudu vytkl nedostatečné vlastní posouzení žalobních námitek, neboť ten dle jeho názoru věnoval vetší prostor shrnutí průběhu správního řízení a obsahu správní žaloby, a nevypořádal se řádně s námitkou zásahu rozhodnutí správních orgánů do jeho rodinného a soukromého života. Při posuzování otázky přiměřenosti napadeného rozhodnutí žalované mu nemůže být kladeno k tíži, že se pravděpodobně stal poškozeným v důsledku spáchání trestného činu neoprávněného zaměstnávání cizinců dle § 342 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, pakliže u množství cizích státních příslušníků mělo dojít ke zneužití dobré víry s ohledem na jejich slabší sociokulturní orientaci a povědomí o českém právním řádu. Na stěžovatele

je tak dle jeho názoru potřeba nahlížet jako na oběť, nikoliv využívat opatření na úseku cizineckého práva, na jehož základě mu nebude umožněno dále prodloužit dlouhodobý pobyt.

[9] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznila, že žádost stěžovatele o prodloužení doby platnosti pobytového oprávnění byla zamítnuta z důvodu existence jiné závažné překážky, spočívající ve výkonu nelegální práce. Co se týče aktuálně tvrzeného výkonu samostatné výdělečné činnosti stěžovatele v oblasti kosmetických služeb a důkazů, které měl v této souvislosti stěžovatel navrhnout, žalovaná uvedla, že stěžovatel takové návrhy neučinil ani v odvolacím řízení, ani v podané žalobě, a správním orgánům a krajskému soudu za takové situace tedy nemůže být vyčítáno neprovedení těchto důkazů. I kdyby takové důkazy byly provedeny, neměly by vliv na závěr o nelegální práci vykonávané stěžovatelem v období od roku 2010 do 30. 11. 2017 a neplnění účelu pobytu, jestliže právě v tomto jednání je spatřována existence jiné závažné překážky pro prodloužení dlouhodobého pobytu. Žalovaná ve vztahu k argumentaci stěžovatele o nepřiměřeném dopadu rozhodnutí na jeho rodinný život doplnila, že stěžovatel nijak nekonkretizoval, zda a z jakého důvodu dojde ke zpřetrhání rodinných vazeb a proč není možné realizovat jeho rodinný život mimo Českou republiku nebo co brání stěžovateli požádat si v souladu se zákonem o jiný druh pobytového oprávnění. Žalovaná uzavřela, že stěžovatelem tvrzené důvody nejsou způsobilé založit nepřiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí. V daném případě byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí žádosti stěžovatele, přičemž rozhodnutí správních orgánů byla vydána na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, řádně odůvodněna a v souladu s právními předpisy.

[10] Stěžovatel ve své replice zopakoval argumentaci ohledně neprovedených důkazů navrženým za účelem prokázání nápravy stavu a skutečnosti, že nyní podniká v oblasti kosmetických služeb. Dle jeho tvrzení není pravdou, že by tyto návrhy neučinil. Stěžovatel následně připomněl i svou argumentaci týkající se mimořádně závažného následku v případě, kdyby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[11] Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal napadený rozsudek krajského sodu v rozsahu a z důvodů, které stěžovatel uplatnil, přičemž se zabýval i otázkou, zda netrpí vadami, k nimž by byl povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] V kasační stížnosti se stěžovatel ve značném rozsahu omezil pouze na téměř doslovné opakování žalobních tvrzení, v nichž jen změnil či doplnil označení krajského soudu. Takto formulované námitky však Nejvyšší správní soud nepovažuje za skutečné kasační důvody, neboť jimi stěžovatel míří výlučně na rozhodovací důvody správních rozhodnutí a nikoli na rozhodovací důvody napadeného rozsudku (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, ze dne 28. 5. 2020, č. j. 9 Azs 101/2020-17, nebo ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS). Kasační stížnost je tedy v této části nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírá jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 odst. 1 s. ř. s. Jelikož však v některých částech kasační stížnosti stěžovatel se závěry krajského soudu přeci jen polemizuje, nebylo tedy na místě, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřípustnou celou. Posoudit však může pouze tu část

kasační stížnosti, v níž stěžovatel zpochybňuje závěry krajského soudu. Kasační důvody, které jsou tímto způsobem z obsahu kasační stížnosti seznatelné, odpovídají zákonným kasačním důvodům dle § 103 odst. 1 písm. a) a písm. d) s. ř. s.

[13] V kasační stížnosti stěžovatel namítl částečnou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Aby bylo rozhodnutí přezkoumatelné, musí vycházet především ze skutkových zjištění, která mají oporu v provedeném řízení a ve spise. Nejvyšší správní soud se proto nejprve zabýval tím, zda z tohoto hlediska rozhodnutí krajského soudu obstojí. V případě nepřezkoumatelnosti se již totiž zpravidla nenabízí prostor pro věcný přezkum rozhodnutí.

[14] Ačkoliv lze se stěžovatelem souhlasit v tom, že krajský soud většinu textu odůvodnění napadeného rozsudku věnoval popisu řízení před správními orgány a správní žalobě, je z odůvodnění napadeného rozsudku seznatelné, jakými úvahami se při rozhodování věci řídil a k jakým závěrům po posouzení všech relevantních skutečností případu dospěl, a to i přes strohost vlastního vypořádání žalobních námitek. Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že nepřezkoumatelnost rozsudku není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadený rozsudek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24).

[15] Stěžovatel podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání; bylo tedy třeba posoudit, zda není dána zákonná překážka, která by ve smyslu § 37 zákona o pobytu cizinců vylučovala možnost vyhovění žádosti. Jednou z možných překážek je neplnění účelu již povoleného pobytu [§ 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců]. Správní orgány byly tudíž oprávněny, resp. povinny posuzovat, zda stěžovatel skutečně naplňuje účel stávajícího pobytového oprávnění (podnikatelská činnost – OSVČ).

[16] Řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je řízením o žádosti, v němž je účastník řízení povinen tvrdit správnímu orgánu všechny skutečnosti významné pro rozhodnutí ve věci. Byť stěžovatel ke své žádosti doložil mj. výpis z živnostenského rejstříku ze dne 10. 9. 2018 a další dokumenty, které měly prokazovat, že provádí samostatnou výdělečnou činnost, z protokolu o výslechu stěžovatele ze dne 17. 8. 2017 v rámci řízení vedeného pod č. j. OAM-8392/TP-2017 o jeho žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu vyplynulo, že stěžovatelem prováděna činnost naopak vykazovala znaky závislé práce ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, neboť byla vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti stěžovatele, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a za situace, kdy stěžovatel práci pro zaměstnavatele vykonával osobně. Stejné závěry plynou i z protokolu Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj ze dne 20. 6. 2018 o kontrole, která byla provedena ve dnech 9. 11. 2017 a 8. 1. 2018.

[17] Nejvyšší správní soud po posouzení věci dospěl ve shodě s krajským soudem k závěru, že správní orgány zjistily skutkový stav dostatečně. Závěr o tom, že stěžovatel nevykonává samostatnou výdělečnou činnost, a neplní tedy účel povoleného pobytového

oprávnění, učinily správní orgány jak na základě posouzení jím předložených dokladů, tak na základě jeho vlastní výpovědi, byť učiněné v rámci jiného správního řízení.

[18] Stěžovatel dále krajskému soudu vytkl, že neprovedl v řízení jim navržené důkazy o aktuálním stavu jeho výdělečné činnosti, které měly prokázat, že v současné době podniká v oblasti kosmetických služeb, Tím se snažil přesvědčit krajský soud o tom, že napravil stav, který mu byl vytýkán a sám *„činil kroky směřující ke změně předmětu jeho podnikání tak, aby již nemohlo být pochybností o tom, že jeho činnost je skutečně činností podnikatelskou a nikoliv závislou, jak mu bylo od začátku vytýkáno“*.

[19] Krajský soud v odst. 11. napadeného rozsudku uvedl, že *„v souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (...), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.“* Své závěry ve vztahu k dlouhodobému výkonu závislé práce stěžovatelem krajský soud následně (byť, jak již bylo výše vytčeno, stroze s odkazem na zjištění správních orgánů) odůvodnil. V bodě 23. napadeného rozsudku pak krajský soud uvedl, že *„soud neprovedl žádný z žalobcem navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby“*.

[20] Stěžovatel se v této souvislosti dovolává toho, že krajský soud měl překročit meze soudního přezkumu vyplývající z § 75 odst. 1 s. ř. s. a přihlédnout k aktuálnímu skutkovému stavu. Okolností zakládající důvod k prolomení uvedené zásady měla být skutečnost, že stěžovatel učinil kroky směřující ke změně jeho podnikání.

[21] Je pravdou, že z obecného pravidla uvedeného ve výše citovaném ustanovení judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila výjimky, a to jak z hlediska zohlednění pozdějších změn právního stavu, tak i stavu skutkového. V případě změn skutkového stavu, Nejvyšší správní soud připustil prolomení pravidla obsaženého v § 75 odst. 1 s. ř. s. ve věcech mezinárodní ochrany za účelem naplnění zásady *non refoulement*, ve věcech zajištění cizinců s ohledem na ochranu osobní svobody ve spojení s právem na život a zákazem mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, nebo též ve věcech správního trestání k uplatnění ústavního zákazu dvojího trestání za tentýž skutek (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2009, č. j. 6 As 44/2008 - 142, ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 - 131, ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015 - 32 a ze dne ze dne 13. 11. 2019 č. j. 6 Azs 170/2019 - 50). V nyní souzené věci se však o žádný z uvedených případů nejedná.

[22] Dle názoru Nejvyššího správního soudu nebyl krajský soud povinen, ale ani oprávněn v tomto případě prolomit zásadu vyplývající z § 75 odst. 1 s. ř. s. a při přezkumu napadeného rozhodnutí zohlednit nové skutečnosti týkající se stěžovatele a okolností jim tvrzeného nynějšího podnikání v oblasti kosmetických služeb. Byť se stěžovatel dle svých vlastních tvrzení uvedených v kasační stížnosti prostřednictvím tvrzeného vykonávání samostatné výdělečné činnosti snaží zhojit důsledky svého předchozího pochybení, nemůže v tomto případě s ohledem na výše uvedené uspět. Správní soudy nepředstavují „další instanci“, nýbrž přezkoumávají zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a tudíž tak činí podle skutkového a právního stavu v době, kdy bylo vydáno.

[23] Nejvyšší správní soud rovněž nemůže přisvědčit ani námitce stěžovatele o zneužití dobré víry velikého počtu cizích státních příslušníků, jejichž socio-kulturní orientace a povědomí o zdejším právním řádu, včetně podmínek výkonu závislé práce, jsou (dle tvrzení stěžovatele) řádově slabší než povědomí velkých zaměstnavatelů. Jak vyplývá ze správního spisu, stěžovatel na území České republiky pobývá od roku 2006. S ohledem na vše uvedené nelze přisvědčit jeho argumentaci o nižší socio-kulturní orientaci, kterou nadto v doplnění kasační stížnosti zmiňuje pouze generalizovaně. Obdobně nelze přisvědčit ani argumentaci na bázi tvrzení, že je na něj potřeba nahlížet jako na oběť, nikoliv využívat opatření na úseku cizineckého práva, na jehož základě mu nebude umožněno dále prodloužit dlouhodobý pobyt. Stěžovatel na území České republiky pobýval z ekonomických důvodů a bylo v jeho zájmu, aby v rámci svého pobytu znal a dodržoval příslušné právní předpisy. Jak v závěru svého odůvodnění správně podotkl krajský soud, byl to právě stěžovatel, který se dopustil výkonu nelegální závislé práce namísto povoleného podnikání. Důsledky takového jednání jsou tak přičitatelné jemu samému. Neprodloužení dlouhodobého pobytu na území je přiměřeným důsledkem jednání samotného stěžovatele a nezbytnosti prosadit převažující veřejný zájem, kterým v daném případě je, aby se na území České republiky zdržovali jen cizinci pobývající zde v souladu s platnými právními předpisy.

[24] Co se týče argumentace stěžovatele o jeho osobních či rodinných vazbách, Nejvyšší správní soud uvádí, že se ve shodě s krajským soudem ztotožnil se závěry správních orgánů, které se námitce nepřiměřenosti rozhodnutí o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dostatečným způsobem zabývaly. Krajský soud na jejich odůvodnění navázal a měl přitom rovněž na paměti, že stěžovatel na území České republiky dlouhodobě vykonával nelegální práci a porušoval tak povinnosti stanovené zákonem. Tato skutečnost tak v jeho úvahách, stejně jako v úvahách správních orgánů, převážila nad stěžovatelem tvrzenými okolnostmi. Nad rámec uvedeného lze podotknout, že právě žadatel o konkrétní pobytové oprávnění je tím, koho primárně v dané věci tíží důkazní břemeno - je to totiž on sám, kdo disponuje relevantními informacemi ze svého soukromého a rodinného života a kdo nejlépe může vylíčit jeho specifika do té míry, aby mohla být položena „na misku vah“ proti veřejným zájmům, které případně naopak brání udělení pobytového oprávnění.

[25] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že napadený rozsudek krajského soudu je zákonný, a proto kasační stížnost proti němu podanou podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[26] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona. Žalovaná byla ve věci úspěšná, prokazatelné náklady nad rámec běžné úřední činnosti jí však v souvislosti s řízením o kasační stížnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že ani jednomu nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 17. června 2022

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu